

KÖZHIR

A BME KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR HÖK LAPJA

INGYENES

2006. NOVEMBER 6/2

BUDAPESTI MŰSZAKI ÉS GAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM

Gólyabál 2006

Lezajlott az idei gólyabál is. Elmúlt, de az emlékek örökre megmaradnak (?). Az este visszaidézésében segít egy elsős kollegina beszámolója .

12. oldal

Karunk 55 éves

A kar fennállásának 55. évfordulójára emlékeztünk szeptemberben. Cikkünkben egy rövid történeti áttekintést nyújtunk a kar kialakulásáról, fejlődéséről.

16. oldal

Vízirájder, öcsém! Part II.

Folytatódik a Forma 1 Magyar Nagydíj története - Végre bejutunk a Ringre, örökkel és sárdagonyával küzdünk, miközben felejthetetlen élményeket szerzünk...

4-6. oldal

Napi túlélő

Budapest közlekedési viszonyai mindannyiunkban mély nyomokat hagynak... Ezt a témát feszegeti munkatársunk is, főként kerékpáros szemszögből.

7. oldal

BMW

Néhány kolléga október elején bejutott a bajor autógyártó központi üzemébe, beszámolójukat most olvashatjátok.

10. oldal

Kedves Mindenki!

„Itt van az ősz, itt van újra...”, elérkezett hozzánk a csipős reggelek, a sárguló levelek és az élménydús Zh-k minden évben menetrendszerűen megjelenő hónapja, a november. Másrészt viszont az új hónap új Közírt is jelent sok érdekes és izgalmas, akár-bárhol-is-olvasós cikkel.

Az elmúlt hónap legfontosabb történései elevednek meg hasábjainkon, mint a tandíjellenes tüntetésről, illetve a Gólyabálról készült tudósításunk. Valószínűleg sokan még az unokáinknak sem tudnak majd érzelemmentesen mesélni az új Neptun rendszer bevezetésének nehézségeiről, erről is olvashattok a következő oldalakon. Sok más mellett, jártunk még az Animecon találkozón is és a hónapok felidézéseként a Forma-1-es Magyar Nagydíj legizgalmasabb két napjában elbeszélését is olvashatjátok.

Spirituális és testi igények kielégítése céljából ebben a hónapban is jelentkezünk megszokott rovatainkkal, mint a könyv- és a kocktélajánló, a főzősarok, és sikerült mikrofonvégre kapnunk Szabó Géza tanár urat is egy rövid, ámde annál érdekesebb interjú keretében.

Forgassátok nagy szorgalommal aktuális számunkat, hisz mint mindig, most is Nektek készült s Ti általatok. Továbbra is várjuk azokat, akik érdeklődnek az újságírás iránt a Közír szerkesztéséhez a kozhir@kozlekkar.hu címen, vagy a következő ülésünkön.

Addig is a stáb nevében további sikeres és élményekben gazdag félévet kívánok mindenkinek!

Jó utat a közlekesnek!

balasnyikov

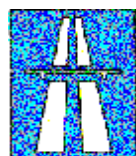
Tartalom

Hírek 3

Aranyköpések 3

Forma1 – Vízirájder, öcsém! 4-6

Napi túlélő 7
Neptun botrány 8-9
BME Management Szakkollégium 20 éve 9

Müncheni gyárlátogatás 10
Egy közlekes a Magyar Tudományos Akadémián 11
Nemzetközi Szakmai Gyakorlatcsere Program 11

Őszi animecon 2006 13

Gólyabál 2006 – beszámoló 12
A tanár is (volt) ember – Szabó Géza 14-15
Karunk 55 éves 16

Az egyedülálló Air Max technológia 17
Könyvajánló 17

Kocktél – Rázva vagy keverve? 18
Nulladik fogás – Majd a „Budai”! 19

Hírek röviden

A kari Hallgatói Önkormányzat **tisztújító szavazást** ír ki a megüresedett marketing felelős posztra.

Marketing felelős: feladata kapcsolatok kialakítása és ápolása a kari Hallgatói Önkormányzattal együttműködő szervezetekkel, a kari rendezvények tárgyi, személyi és anyagi feltételeinek bővítése.

A Fórum és a Szavazás ideje, helye:

Kari Hallgatói Fórum: 2006. november 14. (kedd) 19:00 Baross Gábor Kollégium Díszterme

Kari Hallgatói Tisztújító Szavazás:

2006. november 14. (kedd) Fórum végétől 22:30-ig, Baross Gábor Kollégium, 2006. november 15. (szerda) 10:00-15:15-ig és 2006. november 16. (csütörtök) 10:00-15:15-ig Z épület földszint, ruhatárnál, 2006. november 15. (szerda) 18:00-20:00-ig, Hotel Góliát

A novemberi tanulmányi és BME ösztöndíjak, valamint a szociális

támogatás várható **kifizetési időpontja: november 8.**, a decemberi és a januári ösztöndíjakat előreláthatólag **november 27-én**, illetve **december 15-én** utalják.

2006. november 16-án, 20:00-tól kerül megrendezésre az idei **Balekkesztelő Szakestély**, melynek helyszíne a Baross Gábor Kollégium Díszterme. A jegyek árusításáról a hirdetőkön és a www.kozlek.ar.hu-n fogunk tájékoztatni Titeket. A Hallgatói Irodában beszerezhető Daloskönyv, és a korábbi Szakestélyek korszói is.

Közösségi pont szerzési lehetőség: várjuk segítők jelentkezését a Szakestély lebonyolításával kapcsolatban. Jelentkezni a Hallgatói Irodában vagy a rendezveny@kozlek.ar.hu e-mail címen lehet.

Az idei **Nyílt Nap** a középiskolás diákok számára **november 17-én**, pénteken kerül megrendezésre, ezért **a nappali tagozat**

órarend szerinti foglalkozásai elmaradnak.

A **Tudományos Diákköri Konferencia** napja szintén november 17., péntek. A részletes **programot** és az **előadások témáit** a www.kozlek.bme.hu/tdk.html oldalon olvashatjátok.

Ebben a félévben is megrendezzük a **Szakmai Napok**-at, melynek időpontja 2006. december x-y. A rendezvény keretein belül érdekes előadásokon, gyárlátogatásokon vehetsz részt. További információt a hirdetőkön és a www.kozlek.ar.hu-n találhattok.

A **Hallgatói Iroda** továbbra is szívesen fogadja szolgáltatásaival a hallgatókat. Továbbra is lehet fénymásolni, nyomtatni, iratot fűzni, laminálni. Kapható még **HaBár póló**, **Daloskönyv**, **szakestélyes korszó**. Nyitva tartás a megszokott: **hétfőtől csütörtökig 15:00-20:00-ig**. (Baross fsz. 8-9.)

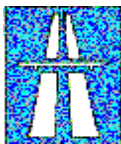
Eddy

Nem mi mondtuk...

Rovatunkban tisztelt oktatóink legnépszerűbb mondataiból gyűjtünk össze egy csokorra valót.

- „Amit az utóbbi 40 percben megoldottunk azért jó, mert a ZH-n lesz nektek negyed órátok is rá...” *(Irányítástechnika)*
- „Nektek is pont ez jött ki? Durva...” *(Irányítástechnika)*
- „Ezt most letörlöm, de a kollektív tudatba már úgyis beépült.” *(Irányítástechnika)*
- „Már megszoktam, hogy mindig van nálam pótalkatrész, bármi történhet, ékszíj, izzó, féltengely...” *(Reklámszociológia)*
- „Fogkefereklámról nem asszociálhatunk a bakancsra, még ha mindkettő ápolja is a hátsó fogakat...” *(Reklámszociológia)*
- „A mai társadalom problémája, hogy vízköves a csap és csúszkál a lányok intim betétje... Ehhez képest a konvergencia program nudli.” *(Reklámszociológia)*
- „Áramlástanban a csöcsnek nincs mérete, vagy hogy szabatosabban fogalmazzak, a konfúzosos kivezető csődarabnak...” *(Áramlástan)*
- „Az x pedig jobbra, vagy balra, minden politikai indíttatás nélkül...” *(Áramlástan)*
- „Önök felnőtt emberek, a gyerekgyártáshoz sem kérnek segítséget.” *(Áramlástan)*
- „A lányok fogják be a fülüket!... Szóval ezt ki nem szarja le?” *(Áramlástan)*
- „Mindenkinek van váltósúlya, még ha magukért nem is fizetnének annyit, mint a mangalicáért.” *(Áramlástan)*
- „Nem baj, hogy rondán ír, én szépen tudok olvasni.” *(Mechanika)*
- „Attól, hogy Bsc-sek leszünk, hülyék is?... Nem, nem attól lesztek hülyék...” *(Mechanika)*
- „Érdemes elmenni, mert a 0 pontot már úgysem lehet alulmúlni...” *(Mechanika)*
- „Ott áll a gazda élete elejétől egy marha nagy puskával s várja, hogy valaki átmásszon végre a kerítésen...” *(Mechanika)*

Személyiségvédelmi okokból nem közöljük az iménti idézetek alkotóját és természetesen gyűjtőjét sem. Viszont egy újabb ok, hogy mindenki gyakrabban járjon órákra és többet jegyzeteljen.

Vízirájder, öcsém! avagy már megint a Ringen jártam

Szombat reggel bebizonyosodott, hogy aki korán kel, az biza nem ivott az éjjel. Sikerült ugyanis picit késve megvalósítanunk az előre precízen kitervelt felkészülésünket, így lemaradtunk a délelőtti szabadedzés egy részéről. Másrészt viszont, ha csodálatos módon időben kelünk fel, akkor nem lett volna lehetőségünk olyan intenzíven átélni azokat a zsigerig hatoló élményeket, amik ezen a szép délelőttön vártak ránk (s lesből támadtak...). Annyira lenyűgözött bennünket a tegnapi buszos utazás, hogy

ma is ezt a közlekedési módot részesítettük előnyben a pályára való kijutáskor. Már eleve gyanúsán kezdődött, hiszen nem tévedtünk el s akkor éreztük, hogy ez a nap különleges lesz. S nem is csatlakoztunk, csak arra nem számítottunk még legvadabb s persze legromantikusabb álmainkban sem, hogy mindez olyan fokú ma g y a r g y ű l ő l e t b e n kristályosodik ki, ami kicsiny hazánkhoz képest külföld megkülönböztető jelzéssel aposztrofált, hazánk fia által nagy számban lakott vidéken sem tapasztalható. Ugyanis a főbejáratnál meg akartak lincselni s rituálisán feláldozni bizonyosan a kor szellemének, amiért a csak magyarok számára vásárolható Club jeggyel próbáltunk bebocsátást nyerni. Majd a legkevésbé sem elnézően s emberbaráti szeretettel a 6-os kapuhoz irányítottak minket, ami a pálya túloldalán s úgy 3 km földúttal arrébb

helyezkedett el. Így legalább soha vissza nem térő lehetőségünk volt szemrevételezni a többi bejáratot is s majd fél tucatszor megcsodálni azt a reklámtechnikai szempontból tökéletesen megtervezett óriási feliratot, mely azt a számunkra nem elhanyagolható jelentőségű információt hivatott reprezentálni, miszerint az adott input egységen mindenféle típusú, színű és állagú jegggyel be lehet lépni, kivéve a már tárgyaltat. Aminek amúgy semmi értelme sincs, mert kettős a beléptető rendszer s a tribünökhöz még egy ellenőrzési körön át kell haladni. S ekkor még nem volt vége a meglepetéseknek. Bizonyos mértékű cipőoktatás s időegység eltelte után megtudtuk, hogy aki nem (illetve keveset fizet), az majd megfizeti természetben (nem félreérteni!). Az egyetemen kapható érdemjegyek szuprémumánál eggyel magasabb sorszámú kapunál izelítőt kaphattunk, mi is a biztonsági szolgálat. Időrendi sorrendben, vezetőkorlát tömött sorokkal, az eddig tapasztaltnál kevesebb alkalmazott, egyénenként s nem szűrőpróbaszerűen történő motozás, illetve a létesítmény területére bevinni szándékozott hordeszközök úrtartalmának teljes kiürítése átvizsgálás lebonyolításának engedélyezésére. És akkor a jegy és érvényes személyigazolvány bemutatásának elvárása már triviálisnak tekinthető.

Amikor a főbejáratnál egy atombombát is be lehetett volna csempészni, s ha még

német is az akcentusom, talán segítettek is volna cipelni. Örömmel jelenthem be, hogy kiálltunk a próbát s lehetőséget kaptunk, hogy az időmérő edzést már a helyszínen tekinthessük meg s nem annak x sugarú teljes környezetében. Ekkor már tudomásunk volt Alonso büntetéséről, bár némiképp letaglózott a friss hír, hogy Schumacher jelentősen kisebb fajsúlyú s veszélyességi megítélésű, ráadásul önhibáján kívüli esetért kapott ugyanolyan mértékű időhozzáírást az esély- s büntetés egyenlőség jegyében.

Így az időmérő a már fentebb említett események folyamányaként különlegesen izgalmasra és körömrágósra sikeredett. Az első harmad a megszokott izgalmat hozta, a Midlandek és a Supernek csak a nevük és a lelkesedésük miatt nevezhető Agurik öldöklő csatáját, hogy az utolsó sorokat elosszák maguk között, hiszen topcsapat csak mechanikai probléma vagy büntetés miatt szállhat versenybe eme rajtpozíciókért. A második etap viszont annál érdekesebb volt, hiszen a világbajnoki címért harcoló Alonso s Schumacher csak akkor élhette túl ezt a részt, ha a majdani 11. helyezettől legalább két teljes másodperccel jobb időt autózik. Nos, ez végül nem sikerült, de meg kell említeni, hogy a német egy másodperccel gyorsabban teljesítette a majd 5 km-es távot, mint a pole pozíciót megszerző pilóta. S hogy ki is volt az? Az utolsó rész a kezdeti üzemanyag-égetés után öldöklő csatát hozott, sokáig Massa vezetett, de nem ő, hanem Raikkönen örülhetett, hiszen a tavalyi győztes az utolsó pillanatokban szerezte meg az első rajthelyről való indulás jogát. Izgalmas verseny elé néztünk, hiszen lehetetlen volt megtippelni a végső győztes nevét, mert nem volt szabad elfelejtkezni a középmezőnyben helyet foglaló bajnokaspiránsokról sem.

Evés közben jön meg az étvágy, mondhatni, hiszen a délután többi része

sem alakult éppen unalmasan, sőt! Alighogy a „nagyok” időmérője véget ért, már kezdődött is a „kicsik”, a GP2-esek futama, ami még érdekesebb volt. Ugyanis a bajnoki címért harcoló két pilóta a rajtrács ellentétes végéről rajtolt, míg az ifjabb Piquet az elejéről, Hamilton a végéről, tudniillik az időmérőn nem tudott mért kört teljesíteni az autója meghibásodása miatt. Az első hely sorsa emiatt nem volt kérdéses, az viszont igen, hogy az angol az utolsó helyről hova tud előrelépni. A pontszerzés végül nem sikerült, de nem sokon múlt, hiszen keresztülvágta magát a fél mezőnyön s a 10. helyen végzett.

Ha a délelőtti folyamán még nem váltam volna potenciális tömeggyilkossá, akkor ezután biztos lehettem benne, hogy alapvető veszélyt jelentek a társadalom körülöttem (még) lélegző tagjaira. Ahány ember, annyi különböző szurkoló, na jó, maximum 11, merthogy ennyi csapat létezik, ha nem számoljuk ugye Chuck Norrist. Abban viszont biztosak lehetünk, hogy a második helyen a Red Bull két istállója áll megosztva. Liuzzi már elkápráztatott csütörtökön, a The Red Bulletin című újságjuk pénteken s hogy mit kínáltak szombaton? Egy igazi kuriózumot, Klien dedikált az ajándékboltban fél 4-kor. Mivel húgom nagy rajongója, ha a vezetési tudásának nem is, de a külsejének mindenképpen, nekem ez kötelező programot jelentett. Idő előtt tagja is voltam a két-háromszáz fős tömegnek, majd a kedves PR-hölgy tájékoztatót bennünket, hogy 5 percet késik. Azonban megjelent óra 50-kor is, hogy már becszóra tényleg csak 5 perc, majd 16:15-kor, hogy fogalma sincs, mikor érkezik meg. Hogy is várhattunk mást egy olyan pilótától, akinek a feje még belefért a bukósisakba, mert az genetika, de az arca semmiképpen sem, azt amúgy is előreküldi minden kanyarban. Nekem 5 előtt 10 perccel fogyott el a türelmem, inkább visszamentem a dombra összepakolni. Épp szitkozódtam magamban, amikor felérve balra pillantottam s megláttam, hogy éppen kezdik beengedni az

embereket, tehát nagytiszteletű Christian megérkezett. Hát, ekkora balszerencsét! Futás vissza... Akrobatikus mozdulatok s pofátlan tolakodás eredményeképpen lényegében vissza is nyerem a tömegben korábban elfoglalt helyem, már csak várni kell. Ami annyiban merül ki, hogy az isteni Klien alig negyedórányi ott tartózkodás után kijelenti, hogy részéről vége, a kint várakozó majd száz embernek pedig köszöni szépen a kellemes délutánt. Csak azért nem lincseltek meg, mert a két biztonsági őr 200 kg-os versenysúlyának csak a fele volt csont és zsír, a másik fele izomban s egy masszív gumibotban testesült meg, ami nagyon tud fájni, ha az ütlegelés rossz oldalán állunk. A reggeli bonyodalmak miatt pedig még taktikai atomtöltetet sem volt alkalmam

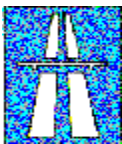

beügyeskedni. Viszont sebesülteket soha nem hagyunk hátra, inkább lelőjük őket, ugye alapon, nem adtam fel s sikerült egy aláírást kicsikarnom tőle. Miközben a hátsó lépcsőn hagyta el az épületet, a tömegben átnyúlva bal kezemmel egy újságot nyújtva elé, jobb kezében a digitális géppel, még egy fotót is sikerült készítenem. S csak azért nem köszöntem meg mindezt egy jól irányzott horoggal, mert a sors mindössze két felső végtaggal áldott meg, ami az esetek többségében elég is volt. Hirtelen ötlettől vezérelve megbizonyosodtunk róla, hogy a Silver és Gold tribünöknek miért is van ilyen szépen csillogó neve. Mivel már nem volt aznap program, ezért nyugodtan beléphettünk mindkét szektorba s itt tekintettük meg a futam előtt a versenyzők mellett a táblákat tartó s egyébként

figyelemelterelő feladatokkal megbízott hölgyemények gyakorló felvonulását. Ezután pedig HÉV, metró s villamos kombinációjával (ismétlem, nem Combinojával) visszatértünk a kollégium meghitt épületébe s barátságos élőlényei közé, hogy rövid agonizálás után a kora délutáni fél 11-es időpontban nyugovóra térjünk, megelőzendő a másnapi korai kelés előidézte alváshiányt.

Nincs is hangulatosabb, mint vasárnap hajnalban átélni Koncz Zsuzsa felejthetetlen dalát - Az első villamos már elindult... kezdetűt - úgy, hogy mi is rajta ülünk éppen. Érdekes volt megfigyelni a reggeli embereket, míg valaki a napi rutinját kezdi éppen, addig mások épp a tegnapi fejezik be, mondjuk az enyhén becsípött hölgszerű organizmus velünk szemben, akinek csak azért nem lógott ki mindkét csecsemőtápláló egysége, mert az egyiknek a melltartót is kellett rögzíteni. Kora hajnal volt még, amikor a HÉV-vel elindultunk s töredelmesen bevallom, hogy érvényes menetjegy birtoklásának alapos gyanúja nélkül, mivel az eme bizonyos rendvédelmi szervek által gyakran keresett igazoló papírok árusítását végző, éppen kávézgató pénztáros néniel hiába néztem farkasszemem 10 percen át,

nem volt hajlandó 6 előtt kinyitni. Mindenki békésen szunyókált az odaúton, majd hihetetlen frissességgel trappoltunk immár gyalogszerrel a híres-hírhedt 6-os kapu felé s a félkelő nap sugarai s a fűben csillogó harmat övezte mezőn át belénk hatolt az érzés, különleges napnak nézünk elébe. A tapasztalat övezte bölcs belenyugvással vettük tudomásul, hogy keleten a helyzet változatlan, még mindig nem bíznak a hazai terroristákban, s üldözési mániára hajazó buzgalommal vetik bele magukat táskánk tartalmába. Szerencsére nem csak alapos, hanem gyors munkát is végeznek, így találhatunk még viszonylag megfelelő helyet a kiválasztott környéken, pedig 40 perccel a pálya nyitása után (azaz 7 óra 20 perccel a futam kezdete előtt) már kis híján tele volt a domb, ami majdnem ezer embert

jelent. Minden összkomfortemlékünkre szükség volt, hogy pihenni tudjunk a nem éppen kényelmes pozíciókat megengedő domboldalban, de ekkor még nem tudtuk, miért is lesz olyan érdekes a nap. A történelemlények szerint a Magyar Nagydíj 20 éves történelme során még nem volt esős futam. Hát, ez immáron tényleg csak történelem... Vasárnap, helyi idő

szerint 8 óra, esik az eső... 10 óra, még mindig esik... GP2 sprintfutam: Piquet nyer, Hamilton második, az eső még kitart, a hajam már régen nem... Déli harangszó, az eső még mindig zuhog és szép patakokban folyik a sár a dombon... Délután 2 óra, az eső tántoríthatatlan és kimondhatjuk: Esőfutam a Hungaroringen! Meg kell még említeni, hogy legalább mi, magyarok összetartottunk, mivel ugyan a domb menti lépcsőt is elfoglalták a nézők s a csúszós sárban majdnem zuhantam felfelé menet, de mindig kinyúlt egy kéz, ami elkapott és feljebb segített.

Nyugodtan kijelenthetem, hogy a kaotikus s hihetetlen fordulatokkal teli futam az év versenye volt. A kezdés időpontjában még intenzíven szemerkélt az égi nedű, de már nem számított, hiszen bokáig ért az anyafölddel malasztos oldat a kevésbé tribünösített részeken és nincs olyan sugárzás a Nap felrobbanásán kívül, ami a pályát felszáríthatta volna. Így félre minden kemény s lágy keverék, a Ringen is eljött az esőgumik viadala! Apró öröm az ürömben számomra, hogy a magasságos Klien a boxutcából kénytelen startolni, biztosan a futamra is még öt perc alapon érkezett meg, de ugye a versenybizottság nálam is magasabb hatalom. Raikkönen fantasztikusan kapta el a rajtot, Massa beragadt, így a mostanában csak szenvedő Barrichello fordulhatott másodiknak. Érdemes volt viszont figyelni

a két vb-esélyes pilóta rajtját, Schumi például az első körben hét helyet is előrelépett. Alonso viszont nem hagyta annyiban, szépen előzgette az előtte lévőket, mígnem a németet is maga mögé utasította. Fisichella pedig „elvégezte a házi feladatot”, összecúsztak Schumival és a Ferrari menőjének első vezetőszárny-cserére a boxba kellett látogatnia, így elég sok időt vesztett, a spanyol kört adott neki, de ő még nem volt kint a kötelező kiállításán. A 25. kör környékén a fényvekkel vezető Raikkönen nem értette meg Liuzzi elengedési manőverét, így összeütköztek és elszállt minden lehetősége az ismétlésre. A Renault csapat idén arcnagyobbításon átesett versenyzője szinte lemásolta Mansell egy korábbi versenyét, hiszen a második kerékcserejénél óriási hibáztak a szerelők, nem rögzítették megfelelően az egyik kerékanyát, ami aztán néhány kanyarral később kiesett a helyéről, ahogy a spanyol is a versenyből. Nagy lehetőség előtt állt a Ferrari, hiszen legnagyobb riválisuk már biztosan pont nélkül marad, de némileg feleslegesen kockáztattak. Ugyan Schumacher sokkal gyorsabb volt a közben felszáradó pályán, viszont egyúttal sokkal gyorsabban is koptak az intermediate abroncsok. Ha kiintik kerékcsere, akkor visszaesett volna a hatodik helyre, így viszont megvolt az esély, hogy befuthat a harmadik helyen. Sajnos nem bírta végig, a futam leintése előtt 3 körrel a szinte slickké váló gumik annyira tönkretették a futóművet, hogy idő előtt véget ért számára a futam. A versenyt sokak meglepetésére a pályafutása első sikerét ünneplő Button nyerte. A dobogóra de la Rosa és Heidfeld állhatott fel, de emeljük ki az élete első futamán szereplő Robert Kubicát is, aki hajtott s küzdött és a lelkesedése pontot is eredményezett, a 7. helyen intette le a kockás zászló. Balszerencséjére azonban a mérlegelés során 2 kilóval könnyebbnek találtatott a megengedettnél s így még Schumacher éppen befért a pontszerző 8. helyre, 3 kör hátránnyal még értékelték a teljesítményét. Tehát a világbajnoki vetélkedésben még semmi sem dőlt el, maradt a minimális különbség és felettébb érdekesnek ígérkezett a szezon utolsó néhány futama. Soha nem felejtjük el ezt a

Nagydíjat, minden idők legizgalmasabb honi versenye volt.

Ezután a sárban s még nagyobb sárban dagonyázva próbáltunk kiúszni beton fedte területekre. Magam sem hittem, de minden tudásomat s szerencsémét bevetve sikerült Mogyoródról 35 perc alatt Újpestre, majd a Nyugatiba érni, hogy a lányok elérjék a vonatot az eléggé szűkös időbeosztás ellenére is. A csapatunk maradék része pedig ezután visszafelé indult a kollégiumba kalóriatartalékunk feltöltése s rövid pihenő céljából. Sok élmény s vélemény volt, amit megoszthattunk egymással, mégis szinte néma csendben zötykölődtünk a sárga szöcskével s nem csak a fáradtság tett szótlanná bennünket, hanem a hihetetlen élmény átgondolása s újra átélése is. Az esti program a Karib-tenger kalózai második részének megtekintése volt a közeli Corvin moziban, hasonlóan izgalmas program, de mégis csak fikció... Majd egy masszív 10 órás alvástevékenység után mégis elhunyt személyekre jellemző fáradtsággal küszködve hazafelé vettük az irányt, de még hetek múltán is intenzíven emlékünkből élt a hétvége minden izgalma, így volt mit megosztani az otthoniakkal s persze a Közírt olvasókkal.

S nem győzöm felhívni a kedves hallgató figyelmét, hogy a jobb felső sarokba írja fel a nevét s a Neptun kódját s adják előre a lapokat, majd az első sorban ülők azonnal rendeljék meg a jegyeket a jövő évi Magyar Nagydíjra, mert aki még nem élte át, nem tudja, miről marad le. Bár írásom elolvasása után azért lehet némi sejtése... Köszönöm a megtisztelő figyelmet!

balasnyikov

Napi Túlélő

Budapest+Közlekedni=Minden, csak nem egyszerű. Ezt a fejtegetést kezdhethetem nagyon sok nézőpontból, ugyanis viták középpontjában álló, mondhatni divatos beszédtema, vagy inkább dühöngés-tema. Mégis van egy szerintem a jövőre nézve is fontos, mostanában egyre több, de még mindig nem elegendő figyelmet kapó ága: a biciklis. Én ebből a nézőpontból látom nap, mint nap a közlekedés problémáit, ugyanis 90%-ban ez a közlekedési eszközöm, ezen kívül év(tized)ek óta a mániám, a sportom, és így talán mondhatom, hogy egy átlagos „közlekedőnél” jobban belelátok ebbe a világba.

Azért merem ezt így állítani, mert ma Budapesten egyes internetes, és önkormányzati becslések egymást túllicítálva 0,8, vagy akár 1%-ra is teszik a naponta bicajjal közlekedő fővárosi lakosok számát. Ez a napi milliós utasszámot produkáló tömegközlekedéshez, vagy a napi rendszerességgel autózók számához viszonyítva elég halovány, de ha osztunk egyet, akkor kijön, hogy 20000 ember. Ezt a társaságot eddig nagyon sokáig hanyagolták, aztán az autók robbanásszerű terjedésének, és az ebből következő közlekedési nehézségek orvoslására irányuló törekvéseknek köszönhetően, valamint a civil szervezetek nyomására nagyon lassan kezd bekerülni a köztudatba, hogy ilyen „szubkultúra” is létezik. Holott a biciklis társadalom sem egy nagy massa csak, akiknek az az egy közös ismertetőjelük van, hogy két kerék van alattuk, azt kész. Itt ugyanúgy megtalálható a rétegződés, mint mondjuk az autósban, vannak szuzukisok, taxisok (futár), és terepjárósok is, mindenféle előítéletet félretéve. J

Amíg kisebb közösség tagjairól beszélünk, köztük megtalálható még némi szolidaritás, összetartás, és önszerveződés is. Sarkosan fogalmazva, pl. hétköznap, ha megy egymással szemben két DH-s, vagy két futár, azok üdvözlik egymást, csakúgy, mint ahogy ez tapasztalható a BKV-soknál, a kamionosoknál, vagy a motoros társadalomban. De ugyanúgy, ahogy a nagymotorosok sem integetik halálra magukat egy robogós láttán, hasonlóan érezhető szétválás a bicikliseknél is, egy képzelt hierarchia alapján. Véleményem szerint többek közt ez a képzelt hierarchia vezetett mára az autós társadalom teljes elidegenedéséhez. (Emlékszem, mikor kelet-Berlinben éltem, ott olyan kevés volt a Zastava, hogy a német szasziok nagyon örültek nekünk az utakon J). Mára ez a

szolidaritás legjobb esetben is csak a márkatalálkozókra maradt meg.

A probléma mégsem ott gyökerezik, hogy nem egységes ez a társaság sem. A bicikliseknek az esetek többségében nincsenek biztosítva megfelelő körülmények a közlekedéshez, de, még ha vannak is, azt is gyakran korlátozzák a közlekedés egyéb résztvevői. Ki ne látott volna bicikliúton sétáló gyalogost, vagy parkoló autót? De természetesen kétoldalú ez az érem is, nem ártatlan szentek a biciklisek sem, de nem kéne általánosítani egyik esetben sem. A gyalogosok sokszor azért néznek ferde szemmel, mert bicikliutat alakítottak ki a járda egy részéből, ami legolcsóbban egy sárga vonal behúzásából áll, és onnantól mindenki azt érez magának a járdából, amit akar. Ebből már személyes konfliktusom is származott, nem is egy, de az ilyeneket talán majd egy másik cikkben. A közúti közlekedés biciklivel viszont egy kockázatos ügy. Aki nem szokott hozzá, vagy tart az autóktól, (és ehhez egyáltalán nem kell vidékinek lenni), azoknak már csak eljutni is nagy vállalkozás egy bicikliútig. Az autósok jobb esetben nem figyelnek, rossz esetben „nehéztenek” is a biciklisre, amit időnként egy lágy dudantással is kifejezhetnek. Ez egy nem túl magabiztos bicajos esetében nem lesz egy önbizalom-növelő kezelés. Én is általánosítok ám, ha nem figyelek. Találkozom jó szándékú/óvatossal is, de erre nem szabad alapozni. Mindig határozottan, és körültekintően kell lenni. Autós szemmel két nagyon idegesítő dolog van a biciklisben. Vannak, akik minden KRESZ szabályra fittyet hánynak. (Nem mintha autósból nem lenne ilyen). De arányaiban több a biciklis, aki pl. a piros lámpa utasításait hagyja figyelmen kívül, vagy cikázva közlekednek. Ez idegesíti, vagy meg is ijeszti az autósokat, akik ettől nem lesznek bicajpártibbak. A másik a kivilágítottság

hiánya, ami este még bicajúton is veszélyes, de közúton szó szerint életveszélyes. A járművezetők figyelmetlensége mellett ez a fő oka halálos kimenetelű baleseteknek. Budapesten a lámpahasználat terjedése tapasztalható, részben egy elég intenzív internetes, és matricás lobbinak, részben az emberek felismerésének köszönhetően. Vidéken a lámpahasználat sokkal alacsonyabb arányú. Márpedig kivilágítatlanul haladni másra nézve is lehet veszélyes. (Múltkor az M7-es (!) leállósávjában ment egymás mellett (!) két kivilágítatlan bicajos. Tegyük fel, a gyengébb idegzetű sofőr kolléga elrántja a kormányt, és máris a belső sávban haladó BMW X5 alatt találja magát).

De a budapesti helyzetből indultam ki, (bár az M7-es is, höhő), szóval az itteni problémák megoldása egyértelműen a bicikliutak építése lenne, ebben az esetben lenne több a biciklis, és kevesebb a dugó. De amíg nincs sok bringás emberke, addig minek foglalkozzanak vele komolyabban, nem igaz? Ez egy ilyen kör. Remélem, intenzívebb fejlesztések és átgondoltabb tervezés várhatóak, mint az elmúlt években.

Peta!

Neptun botrány

Az új Neptun rendszer üzembe állítása miatt nem kevés bonyodalom érte a hallgatókat. Mondhatjuk azt is, hogy a regisztrációs hét elvesztette a funkcióját és mindenki csak állt széttárt kezekkel, hogy nem tehet róla. Persze ez így nem igaz, mert mindennek van egy felelőse (ha nem több). Én pedig eldöntöttem, hogy a végére járok, ki és hogyan hibázhatott ekkorát.

A régi rendszerrel zártuk az előző szemesztert, akkor még felvehettük a tárgyainkat és -ahol volt- a kurzus időpontokat is rögzíthettük. Aztán eljött a nyár és az új Neptun NET elfoglalta a régi helyét. Utána már hiába csodálkoztunk a regisztrációs héten, hogy nekem tárgyat kellene felvenni.

Tömegek reklamáltak, miért nem férhetnek hozzá a tárgyfelvételekhez. Nőtt a pánik, mikor közeledett a regisztrációs hét vége. Nem kaptak a diákok kielégítő magyarázatot a hibára, kimaradásra és mulasztásokra.

Szerda magasságában már nálam is betelt a pohár, úgy döntöttem, hogy neki kezdek kideríteni, mennyit is kell várni arra, ha tényleg Neptun elé akarok ülni ezen a héten. Másnap csütörtökön mentem be a HSZK-ba, ahol a nyitás időpontja a többszöri módosítás után 13:00 lett. A kiírások elolvasása is eléggé érdekes volt, a KTH és a Neptun üzemeltetési osztály kérte a hallgatókat, hogy ne náluk tegyenek panaszt. Ezután még mindig nem lehetett belépni a termekbe! Egy óra sorban állás után sorszámot osztogattak mindenkinek, hogy ezzel menjünk vissza 15:00-kor, amikor megkapják a frissített Neptun verziót.

A fennmaradó időmben elmentem a Neptun Üzemeltetéshez pár kérdést feltenni. A sorban állás közben (oda is szerettem volna páran bemenni könnyíteni a lelkükön) egy lány elmondta, hogy ő tegnap belépett a rendszerbe és három másik társának is elintézte a tárgyfelvételt, majd mára elveszett minden, amit csinált. Bejutva Dr. Tánczos László úrhoz, megkérdeztem, miért nem megy a rendszer lassan már egy hete. Készségesen válaszolt a kérdéseimre. Megtudtam tőle, hogy a hiba nem az üzemeltetésben van, hanem a szoftver hibás és ez az SDA Stúdió Kft. hibája, mivel ők fejlesztették a programot. Mint kiderült a leállások oka a server túlterhelése volt, amit a NET verzió

okozott. Ha pontosabbak akarunk lenni és mindenki számára érthetőek, akkor a hiba oka az, hogy túl sok adatot kért le egy felhasználó belépésekor a serverről a Neptun, ráadásul indokolatlanul, mivel azt később sem használta fel. Emiatt a terheltség már pár felhasználó esetén is 20% körüli volt, amikor pedig ezer ember próbálta meg elérni a programot, egyszerűen túlterhelés miatt leállt a server. Gond volt az is, hogy nagyon sok a hallgató és a rendszerben még a végzett exhallgatók adatai is megtalálhatók, tehát őket nem vonták ki az adatbázisból. Ezért fordulhatott elő, hogy egy felhasználó belépésekor több, mint 20.000 adatsomagból került elő a személyes adatlap.

Cáfolnám az Index internetes hírportál azon állítását, hogy a diákok és azok lustasága miatt vált volna használhatatlanná a Neptun NET. Valamint azt is neheztelem, hogy az SDA Stúdió Kft. többször is nyilatkozott az Indexnek, de nem cáfolta ezeket a hamis állításokat! Az is elítélendő, hogy az oktatókat hibáztatták, amiért nem kapták meg a felkészítő tréningeket, hogy megfelelően tudják kezelni az új felhasználói felületet és funkciókat. A hiba nem ez volt.

A nagyobb kérdés az, hogy miért pont ilyenkor kellett bevezetni az új verziót? Miért nem adott ki sajtóközleményt az SDA Stúdió Kft., hogy övé a felelősség? Miért kellett a diákokat információk nélkül hagyni? Szerintem túlságosan hallgatnak erről a témáról, holott személy szerint kíváncsi vagyok, hogy a Senioroknak miért kellett több mint egy hetet a szó szoros értelmében szenvedni az elsősök tárgyfelvételével? Miért fordulhatott elő, hogy nem jelentek meg a levelezős képzésben a tantárgyak és miért kell nekem (nekünk) levelet írni a KTH-nak arról, hogy nincs meg pár tantárgy, amit fel szeretnénk venni?

Megtekintettem a mi rendszerünk

serverét is, és biztosan állíthatom, hogy modern gépről van szó, ami nem adja csak úgy fel a harcot. Egyébként a tesztek idejére kölcsönkért az SDA is egy legújabb servert az IBM-től, de ugyanúgy kidőlt, mint az elődje a terheléstől. Ekkor derült fény arra, hogy komoly programozási gondok merültek fel.

Visszatérve a sorszámommal majdnem kettő órát kellett várnom, hogy bejussak egy géphez. Közben, amíg vártam odajött hozzám a HSZK igazgatója is, hogy „Tudja őt fogom okolni a hibákért, holott nem tehet az egészről.” Nem értettem a dolgot, és megnyugtattam, hogy nagyjából tisztában vagyok azzal, ki a felelős. Bejutva a terembe kétszer tudtam fellépni a Neptunra, kétszer ki is vágott, harmadjára már nem indult el.

Hazaérve felhívtam az SDA Stúdió Kft. munkatársát, Faust Zoltánt, aki a hibát ugyanúgy írta le, mint Tánczos úr. Hangsúlyozta, hogy nagyon sajnálják a történeteket, tisztában vannak a helyzettel, ami a Műegyetemen állt elő és igyekeznek megoldani a problémákat. Kérdésemre elárulta, hogy 19 másik felsőoktatási intézményben használják ma az országban a Neptun NET rendszert és ugyancsak voltak helyek, ahol meghibásodott. Egyébként az egyetemünk ingyen kapta az új Neptun NET-et, az előző frissítéseként.

Tanulsága van a történetnek, csak éppen felelőse nem akad. Amolyan tettes nélküli áldozatok léteznek, meg a magyarázatok. Mindenesetre azt tudjuk – és nem ettől a félévtől számítva –, hogy a Neptunban nem lehet megbízni.

Hage

A Neptun működése a Regisztrációs héten:

Hétfő: *Beiratkozás, a rendszer elvileg elérhető, állítólag páran tudtak is rajta tárgyat felvenni és leadni.*

Kedd: *Ismét beiratkozás, a nap folyamán lezárták a hozzáférést a HSZK-ban is, mert a Seniorok számára tették elérhetővé az elsősök tárgyfelvétele miatt. Ekkor már tudtak a problémáról.*

Szerda: *Hibaüzenetek a HSZK oldalán, amik félóránként cserélődnek, de nem kerülnek be az archívumba. Lényegében egész nap elérhetetlen a rendszer.*

Csütörtök: *Ezen a napon délutánra ígértek egy használható rendszert, de az is összeomlik és péntekig nem is lehet hozzájutni. Az oktatási rektorhelyettes egy héttel kitolja a regisztrációs hetet az első tanítási hét csütörtökéig.*

Péntek: *Az első nap a regisztrációs héten, amikor elérhető stabilan a rendszer. Ezután párhuzamosan elérhető a HSZK-ból és a web-ről is.*

BME Management Szakkollégium - immár 20 éve

A BME Management Szakkollégium – vagy ahogy tagjai nevezik: MSZK – neve sokaknak ismerős lehet, többek között a Műegyetemi Állásbörze Felkészítő Napok kapcsán biztosan. Azt talán már kevesebben tudják, hogy a szervezet idén ünnepli alapításának huszadik évfordulóját.

Az 1986-ban alakult öntevékeny diákszervezet nem a szó hagyományos értelmében vett szakkollégium. Az elméleti képzések, előadások mellett a fő hangsúly az elsajátított menedzsment tudás gyakorlati alkalmazásán van. Széleskörű tevékenysége ideális terep a menedzsment bármely területének közelebbi megismeréséhez. A lehetőségek tárháza gyakorlatilag korlátlan: a marketingtől a pályázatírásig, az oktatás- és rendezvényszervezéstől a cash-flow készítésig terjed a skála, de ha valaki teljesen új ötlettel áll elő, azt is szívesen fogadják, és lehetőséget biztosítanak annak megvalósítására. Mivel az MSZK teljes jogú tagja az európai műszaki menedzsment hallgatók szervezetének, az ESTIEM-nek, így lehetőség nyílik nemzetközi programokban, diákcsereben való részvételre is.

A közhiedelemmel ellentétben – miszerint az MSZK-nak csak műszaki menedzsment hallgatók lehetnek tagjai - a szakkollégium nyitott minden nappali tagozatos felsőoktatási hallgató előtt – egyetemre, karra, szakra való tekintet nélkül. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy jelenlegi tagjai között egyaránt találunk BME-s műszaki menedzsment, villamos-, gépész-, építő- és környezetmérnököt, Corvinusos

és PSZF-es közgazdászt, ELTE-s politológust és jogászt.

A szervezet nagy hangsúlyt fektet arra, hogy a különböző egyetemekről és szakokról érkezett embereket igazi közösséggé kovácsolja össze – mindezt csapatépítő tréningek, közös programok, bulik segítségével. Emellett tagjainak számos tréninget szervez a legváltozatosabb témákban – tárgyalástechnika, önismeret, vezetői készségfejlesztés, stb. –, így biztosítva személyiségük és készségeik fejlődését. A szakkollégium minden félévben felvételi tart, amelyre szeretettel várnak minden érdeklődőt!

Ha többet szeretnél tudni a szakkollégiumról, látogass el a www.mszk.hu honlapra

Müncheni Gyárlátogatás

Nyári gyakorlatom során sikerült közelebbről megismerkednem a BMW autókcal. Ez idő alatt felmerült az a lehetőség, hogy megnézhetném a gyár egyik üzemét, történetesen a müncheni BMW AG összeszerelő és gyártó csarnokot! Nagyon örültem a lehetőségnek, és egyből jelentkeztem is! Nem is nagyon szaporítanám a szót inkább bele is vágnék a történetbe!

Október 7-én hajnalba indultunk el München felé és másnap kora délután érkezünk meg. Délután 14 óra lehetett, mikor megláttuk a BMW tornyokat. Délután 5 órakor tudtunk belépni a gyárkapun.

A gyárban születik a (E90, E91) 3-as sorozat. A gyárban karosszéria elemek gyártása, futómű és autó összeszerelés folyik. Nem utolsó sorban itt készül a motorok nagy része is! Az autógyártás a présüzemben kezdődik, mely napi kb. 1400 t alumínium és acéllemez felhasználásával az egyik legnagyobb az autógyártásban! A gyár tekercsben vásárolja a 0.65-3.0 mm lemezvastagságú alapanyagot, amelyet a beszállító előzetesen galvanizál egyik vagy mindkét oldalán! A présüzemben teljesen automatizált, több száz tonna záróerejű présgépsorokon használt, egy-ill. többlépcsős képlékeny hidegalakító szerszámok jelentős részét a BMW saját szerszámüzemében tervezi és állítja elő! A hatalmas présszerszámokat az üzemben tárolják, és csúszó asztalokon keresztül történik a mozgatásuk. A szerszám csere teljesen automatizált, ami kb. 5-6 percet vesz igénybe. Nem csak a gyártásban, de a minőség ellenőrzésben is, a monoton kézi munka a múlté. A légkondicionált mérőszobákban teljesen automatizált robotok dolgoznak, a kész lemezek méreteit 0.01 mm pontossággal mérik.

Következő fázis a karosszéria összeszerelése. Az elemeket hegesztéssel, ragasztással, csavarozással és szegecseléssel, vagy ezen technológiák kombinációjával szerelik össze! A csarnokban több ezer hegesztőrobot dolgozik. Annak érdekében, hogy a korszerű karosszériák megfelelő merevségűek legyenek - ugyanakkor könnyűek is - szálerezésű műanyagokat is használnak. Itt kell kihangsúlyoznom, hogy az autó születése a karosszéria-összeszerelő üzemben kezdődik. Itt ütök be az alvázzáramot, a karosszériához rögzítenek egy „fekete dobozt”, amely a megrendelő-specifikus adatokat tartalmazza, és amely végig kíséri az autót mindaddig, amíg a gyárkapun ki nem

gördül. Ez az elektronikai egység adja a további információt arra vonatkozóan, milyen felszereléseket és opciós tartozékokat építsenek az autóra.

A karosszéria összeszerelését a fényezés követi. A festés teljesen környezetbarát technológiával készül. A vevők 28 standard és 200 különleges szín közül választhatnak. A szépen csillogó fények nem csak esztétikai szerepet játszanak. Ez védi meg a kocsiszekrényt a korróziótól és az időjárás kedvezőtlen hatásaitól, valamint hozzájárul az autó hosszú élettartamához. A karosszéria-összeszerelő üzemből hosszú konvejer soron keresztül érkezik a karosszéria a festőüzembe. A technológia egyszerűsítése végett, olyan anyagokat használnak, melyek műanyag, alumínium, és galvanizált acélfelületre egyaránt felhordhatóak. A négyrétegű festékbevonat elkészítése előtt a karosszériákat, amelyek a festősoron típusától és alapanyagtól függetlenül véletlenszerű sorrendben haladnak át, tisztítják, zsírtalanítják. Ezt követően egy cink-foszfát fürdőbe merítik. A gyár az elmúlt évek során drasztikusan csökkentette a károsanyag kibocsátást, így például a fényezésnél a hulladék megközelítőleg 0% lett. Mivel a por alapú, oldószermentes festék teljes mértékben újra hasznosítható.

A hatalmas méretű végszerelésben 1-2 percenként gördül le egy BMW. Automatizált logisztikai rendszerek biztosítják, hogy a vevő által megrendelt autó tartozékai a megfelelő időben megfelelő gyártósoron és helyen rendelkezésre álljanak. Ezeknek a rugalmas rendszereknek köszönhető, hogy egy gyártósoron megfelelő sorrendbe kövessék egymást a félkész BMW-k. Előre összeállított szerelvényeket építenek be, így a komplett hajtás láncot is, mely tartalmazza

a motort, a sebességváltót és a felfüggesztéseket. Utolsó lépésként az ellenőrzéseket és a finom beállításokat végzik el. A technológiai folyamatok elvégzésénél figyelembe veszik, hogy az adott művelet automatizált vagy emberi munka által eredményezi-e a jobb termék minőséget. Az első és a hátsó szélvédő ragasztásához robot adagolja a ragasztót, és a precíz illesztés érdekében robot is teszi a helyére. A nagyobb súlyú kábel kötegeket szintén robotra bízzák, és az ajtók felszerelését is! Ergonómiai szempontok is szerepet játszanak. Speciális 10-15 fős szerelő csapatok dolgoznak. Munkájukat tovább segítik a speciális konvejer rendszerek, melyek lehetővé teszik a karosszéria hossz tengelye mentén való elfordítását, sőt a magasság is állítható. Ez által minden dolgozó megtalálja, a saját magának ergonómiaiilag a megfelelő pozíciót.

Néhány újdonságot szeretnék még elmondani a BMW jövőbeli terveiről. Igen nagy mértékben fejlesztik a hidrogénhajtású motorokat, már a 7-es sorozatú modellből létezik hidrogénhajtású is. Az úgynevezett tiszta energia felé fordul a gyár egyre jobban.

Az autók adaptív, speciális kanyarkövető fényszórót és defektmentes gumibroncsokat kapnak. Végül, de nem utolsó sorban a vezető kényelmes tájékozódása érdekében a szélvédőre vetített sebesség kijelzés is az extrák között szerepel.

Bálint

Egy közlekes a Magyar Tudományos Akadémián

Páratlan lehetőségem a nyílt pár héttel ezelőtt. Tanárunk felhívására pár évfolyamtársammal együtt részt vehettünk a Magyar Logisztikai Egyesület (MLE) októberi klubnapján. A rendezvényen MLE tagok, MTA doktorok, és nagyobb jelentőségű logisztikai cégek szakemberei vettek részt. Ezekon a havonta megrendezésre kerülő klubnapokon bárki részt vehet, aki előzetesen regisztráltatja magát. (El kell mondanom, hogy az sem árt, ha érdeklődsz a logisztika tudománya iránt, hiszen az előadások és beszélgetések központi témája mindig a logisztika területei, vívmányai, jövője, stb.)

A lehetőséggel élve jelentkeztem a rendezvényre, és legnagyobb meglepetésemre és öröömre kiderült, hogy a helyszín az MTA könyvtárterme. A kívülről oly impozáns épület nem okozott csalódást... Nekem, mint egyszerű egyetemi hallgatónak hihetetlenül izgalmas és felemelő érzés volt belépni, és sétálni az Akadémia falain belül. A csoportból mindenkiben felelevenedett a történelem órán tanultak, és Széchenyi István munkássága. Tudjátok, más érzés ezt a tőri órán hallani, és más

megtapasztalni, látni, hogy az Akadémia az alapítása óta a magyar tudományos élet központja. Az MTA önkormányzati elven alapuló tudományos köztestület, amelynek fő feladata a tudomány művelése, a tudomány eredményeinek terjesztése, a kutatások támogatása, a magyar tudomány képviselése.

Megérkezésünkön kiderült, hogy a könyvtárterem helyett az Akadémia éttermében kerül sor az előadásokra. Útbaigazítás után, egy bőrfotelekkel és székekkel berendezett impozáns teremben találtuk magunkat. Az asztalokon süti, kávé, üdítő, stb.

Ezután a kis bevezető után ideje, hogy a lényegre térjek, hisz látogatásunk célja az előadások meghallgatása, és logisztikai tudásunk gyarapítása volt. Megérkezésünkön megkaptuk a délután programját, amiben két ismerős nevet pillantottunk meg. Az előadásokat karunk két ismert egyetemi tanára tartotta. Az MTA Műszaki Tudományok Osztályának Közlekedéstudományi Bizottsága munkáját Dr. Tánczos Lászlóné professzor asszony, a Bizottság elnöke mutatta be. Előadott továbbá a Logisztikai

Albizottság elnöke, Prof. Dr. Kulcsár Béla, aki karunk dékánja is. A moderátor szerepét Prof. emeritus Dr. Knoll Imre, az MLE tiszteletbeli elnöke töltötte be. Az előadások nagyon érdekesek voltak és széleskörű tájékoztatást adtak. Ezek után feltehetjük esetleges kérdéseinket, és kötetlen beszélgetés alakult ki a logisztika szerepéről.

Összefoglalva, nagyon hasznos és tartalmas délutánt tölthettem el. Hogy miért érzem hasznosnak? Aki Ipari és szállítási logisztika szakirányt választott, tényleg tudja, hogy mit fog tanulni ill., hogy az éppen tanultakat mire fogja használni? Szerintem kevesen, én sem tudom igazán. De ha részt veszünk ilyen, illetve ehhez hasonló rendezvényeken, akkor szélesíthetjük látókörünket, és tisztábban láthatjuk szakmai jövőnket.

Úgy gondolom, hogy bármilyen területen is tanulunk itt a karon, az egyetemen kívül is kell tájékozódni az adott szakmában. Használjátok ki a lehetőségeket, vegyetek részt szakmai napokon, kirándulásokon! Figyeljétek a hirdetőtáblákat, és informálódjatok oktatóitoktól!

Anett

IAESTE BME - Magyar Mérnökhallgatók Egyesülete

Mi az a Nemzetközi Szakmai Gyakorlatcsere Program?

A Nemzetközi Szakmai Gyakorlatcsere Program lényege, hogy magyar diákoknak szerzünk külföldre szakmai gyakorlati helyeket, és külföldi diákokat hozunk ide Magyarországra, tapasztalatszerzésre. A gyakorlatok helyét és időtartamát a jelentkező diák (Te) és a cég közösen határozza meg, minimum 8 hét, maximum 1 év hosszú lehet. A pozíciókat az IAESTE szerzi, mi bonyolítjuk a kapcsolatfelvételt a céggel. Az utazási költséget mindenki maga állja, de a szakmai gyakorlatért a munkáltató cég fizet. Ennek az összegnek a minimuma minden országban úgy van meghatározva, hogy abból a kiutazó diák meg tudjon élni az adott időszakban. A gyakorlati pozíciókra november 17-ig lehet jelentkezni, a jelentkezőket kvalitásaik alapján rangsoroljuk (tanulmányi átlag, nyelvvizsga, TDK, stb.). Az állások várhatóan jövő februárban érkeznek meg, és a felállított sorrend alapján kerülnek kiválasztásra.

Miért jó ez neked?

- 86 országba jelentkezhetsz a világ minden táján
- dolgozol, tapasztalatokat szerzel a szakterületeden
- pénzt keresel, amit aztán jól elkölthetsz bulikra, vagy amire szeretnél
- akár a kötelező szakmai gyakorlatot is letudhatod ezzel
- jól mutat az Önéletrajzban
- élő idegen nyelveket tanulsz, sokkal hatékonyabban, mint az iskolapadban
- szakmai és baráti kapcsolatokra tehetsz szert, amik gyakran tartósak maradnak
- minden papírmunkát az IAESTE szervez
- az állások megbízható forrásból származnak, az IAESTE tagjai az egész szakmai gyakorlat ideje alatt segítségedre vannak
- részt vehetsz nemzeti esteken, ahol megismerheted egy-egy ország kultúráját és "gasztronómiáját"

- szabadidődben utazhatsz, hegyet mászhatsz, várost nézhatsz, tengerparton napozhatsz - mindez attól függ, hova szeretnél menni
- rengeteg a buli :-)

Milyen feltételekkel jelentkezhetsz?

- ha a BME Építő-, Építész-, Közlekedés-, Vegyész- vagy Villamosmérnöki Karára jársz
- ha teljesítéssel minimum 4 aktív félévet az Egyetemen
- ha van valamilyen idegen nyelvből államilag elismert középfokú C nyelvvizsgád

A jelentkezési határidő: november 17-e, péntek.

Ha egyéb kérdésed van, keresd meg a Baross Kollégium 307-es szobájában Vágó Bencét, vagy látogass el a <http://bme.iaeste.hu> weboldalra!

Bálint

BME-KSK feat. ELTE-TÓFK avagy Gólyabál 2006

Péntek hajnal. A zuhany alatt állok, a lábam fáj a tánctól és a cipőtől, sminkem maradványai még a szemem körül „ékeskednek”. A ruhám egyelőre az ágyamon hever: Gólyabál utáni pillanatkép.

Csütörtök délelőtt. A bálozós hangulat elkerült, de – gondoltam, – majd estére meglesz...

Délután. Végre. Back from school – a koliban voltam. Indulhatott a másfélórás készülődés, s közben letisztult, hogy kikkel megyek.

Este. A tervezettnél is tíz perccel korábban indultunk, így nem csoda, hogy háromnegyed órával a kiírt kezdés előtt már a helyszínen dekkoltunk. Az emeleten láttuk a gólyatánc főpróbáját, de a megnyitóra még fél órát várnunk kellett. Ez idő alatt végigmustráltuk a díszletet: a 2005-ös gólyabál képeiből készült montázst, a paravánokon lévő muris, gólyás rajzokat, a szalagokat és lufikat – amelyek közül amúgy alig néhány „élte túl” az éjszakát.

Nagy sokára a műsorvezető is elkezdte a hangulatteremtést, - na meg a jójózást: „Gyertek közelebb, tapspárbaj, megnyitó, menjetek hátrébb, még hátrébb és még hátrébb, gólyatánc, gyertek vissza a színpad elé, mentorprodukciónak, gólyaeskü, gólyaital, a gólyaital költözik, menjetek utána...”J.

A gólyatánc résztvevői az Anasztázia című rajzfilm zenéjére alkotott koreográfiával már elsőre nagy sikert arattak, majd még egyszer bemutatták

produkciónak, méltán kivívva a közönség teljes elismerését. Ezután a Dirty Dancing-ből elhíresült duettet (I had the time of my life) adták elő a Tanító- és Óvóképzősök

Hallgatói Önkormányzatának tagjai. Itt következett volna a KSK-s Mentorok filmje, de legnagyobb megrökönyödésünkre a technika közbeszólt – hiába volt három formátumban leadva a mű. Ezáltal picit előrébb került a TÓFK-tánc, amelynekünk eddig ismeretlen volt ugyan, de sokat dobott a hangulaton az a bizonyos kis „úszkálás”. Utána azért megnézhattük a Mentorfilmet is, de a vetítés minősége hagyott „némi” kívánnivalót maga után. (A film a netről letölthető, és akadozásmentesen megnézhető!!!)

A gólyaeskü szövege elég eredetire sikerült, de azért nem éreztem tőle madárnak magam. A gólyaital-keverés nagymestere, dr. Komócsin Zoltán vezetésével elkészült a nem túl bizalomgerjesztő színű, de annál finomabb és ütősebb koktél, amiből minden gólyának bőven jutott. A jókedvvel ezután egy percig sem volt probléma!

A bál főtámogatója a DJUICE jóvoltából mindenki ingyen nyakbavalóhoz jutott, benevezhetett a Bál szépe választásra – ahol a KSK-s lányok a gyvonalún átengedték a teret az ELTE diákjainak, illetve az Üzenőfalon keresztül mindenkivel megosztotta gondolatait, a jópofa szövegekkel igen vidám perceket szerezve a bálozóknak. Akinek kedve szottyant rá, maradandóvá tehető az estét néhány közös fotóval, melyeket kinyomtatva, stílszerűen gólyabálos kerettel hazavihetett.

A földszinten DJ Gomes zenéjére ropta a társaság, az emeleten pedig három koncert követte egymást. A Kelet-Nyugatra bemelegedtünk, Kowalsky meg a Vega is jól megtáncoltatta az embereket, és a Vis Maior megkoronázta az éjszakát egy fergeteges partyval.

Szóval tartalmas kis este volt. Nemrég értem vissza a koliba. Péntek hajnal van. A zuhany alatt állok...

Seherzádé

Őszi animecon 2006

Idén ősszel október 7-én, a PeCsában került megrendezésre a manga- és anime-fanatikusok találkozója. Idén először vettem részt rajta, az élményeimet szeretném most megosztani veletek.

Aki esetleg nem jártas a dologban, annak egy kis felvilágosítás. A manga a japán képregény, az anime pedig ennek a megfilmesített változata. Igen komoly és népes rajongótáborral büszkélkedhet mind a két műfaj, bár sokak szerint az ember vagy utálja, vagy imádja (én még nem találkoztam olyannal, aki a két véglet között van, kivéve, ha még soha nem látott animét). A képregény nem olyan, mint amelyet már megszoktunk: sokkal vastagabb, mint egy képregény füzet, komoly könyvnek tekinthető. A gerincére is képet nyomtattak, így ha az összes részt megszerzed, egy jelenetet láthatsz. A filmeknek rengeteg változata van, a többségre nyugodtan ki lehet tenni a 12-es karikát. Készülnek persze az ifjabb korosztály számára is, bár ezek itthon nem annyira népszerűek. Sajnos hozzánk igen kevés sorozat jut el (régebben a Dragon Ball és a Sailor Moon futott délutánonként), de egyes csatornákon gyakrabban előfordulnak. A nagytöbbség az internetről töltögeti le kedvenceit (azért nyelvtanulásnak sem utolsó!). Egybehangzó vélemény, hogy nem éri meg lefordítani, hisz a japán szinkronnal a legélvezhetőbb, ez adja vissza egy-egy animének a hangulatát.

Egy kicsit bővebben programról: Elvileg 10-kor volt kapunyitás, de a lelkesebbek már 9-től sorba álltak. A bejutás kemény volt, mint egy koncerten, lökdösődtünk, tolakodtunk. A kapunyitás pillanatában kb. 600 ember várt a bejárat előtt és a PeCsa környékén. Akik bejutottak (élveJ), egyből az árusító standokhoz rohantak, ahol mindenféle mangát, DVD-t, Art Book-ot (művészi képeskönyv) lehetett kapni. Nekem a legjobban a relikviákkal telepakolt asztal tetszett, ahol kedvenc anime- és manga figuráidat vehetted meg díszdobozban (az árak sajnos igen borsos, mert messziről hozzák, magas a szállítási díj). A szó szoros értelmében az életünkért is küzdöttünk a zsúfolt helyen, de az élmesebb és rámenősebb versenyzők boldogan

távozhattak megszerzett kincsükkel. Aki elég pofátlan volt, az kitepte a másik kezéből, aki nem, az csak siratta az elszalasztott „prédát”. Minden korosztály számára voltak programok: arc- és testfestés, lehetett japánul írni tanulni, go-t játszani, vagy pedig fantasy-kártyákkal az ellenfelet laposra verni. Rendeztek karaoke-versenyt, és számítógépes konzolokon is kipróbálhatták magukat a jelenlévők. Előadásokat tartottak a manga eredetéről és a japán kultúráról. Az érdeklődők kedvenc sorozataiknak mozifilm változatát is megtekinthették. A programok között AMV vetítéseket tartottak. Az AMV leginkább egy videoklipre hasonlít, ismert zeneszámokhoz rajzfilmet készítenek. Ez lehet vegyes, sokféléből összeállított, de van, hogy csak egyfajta sorozatból vágják össze a képeket. Rettenetesen sokszínű volt: felhangzott többek között a Nightwish, Az Operaház fantomja, volt Rammstein, Offspring, de még Elvis Presley is.

Az idei con különlegessége az volt, hogy Romániában szintén ebben az időpontban tartották az éves fesztivált, és a két helyszín között internetes kapcsolat volt. A magyar érdeklődők a román, a román résztvevők pedig a magyar csatornákra készült reklámfilmel tekinthették meg.

Egyik legérdekesebb része a cosplay/jelmezverseny volt. Itt a bátor vállalkozók a kedvenc szereplőik bőrébe bújtak. 51 egyéni jelmezes indult és kábé 20 csoportos. A nemek nem számítottak. Rengeteg lány öltözött be hímneműnek. De voltak, akik csak kedvtelésből, versenyen kívül öltöztek fel. Sokan járkáltak szebbnél szebb kimonóknak vagy különös színű hajakkal, vicces ruhákban. Bár egy cosplay-esnek igen nehéz dolga van. Láttam már olyan versenyt is, ahol japán lányok vették fel anime-szereplők jelmezét. És valahogy senkinek sem sikerül azt a lehetetlen alakot hozni, amit az ilyen stílusú rajzokon látunk.

Az élő jelmezesek sokkal valószerűbbek, és néha tényleg elhiszed, hogy az a figura áll előtted (és ehhez az alaknak semmi köze!). Idei favorit az Inuyasha és a Naruto volt. De ezeken kívül még számtalan másik is megjelent, igazi különlegességek között válogathatott a tisztelt vevő. Szinte felsorolni is lehetetlen a számtalan animét és mangát! De az biztos, hogy aki egy kis vonzalmat is érez a műfaj iránt, az megtalálja a kedvencét. Választási lehetőség, mint mondtam, rengeteg van.

Én mindenkinek csak ajánlani tudom. Ha a japán kultúra, az anime és a manga csak egy cseppet is érdekel, itt még inkább kedvet kapsz, hogy a fanatikusok táborát erősítsd. Vagy ha még soha nem is hallottál a műfajról, akkor csak a látóköröd szélesítésének céljából. És ki tudja, lehet, hogy törzstag leszel, aztán meg nem tudsz nélküle élni.

Vera

A tanár is (volt) ember...

Ebben a hónapban Szabó Géza tanár úrral, a Közlekedésautomatikai Tanszék adjunktusával készítettünk riportot. Igazi élmény volt...

Meséljen magáról valamit! Gyermekkor, diákévek...

Pesti gyerek vagyok, Mátyásföldön nőttem fel. Szüleim mindketten technikai végzettséggel rendelkeznek, a mérnöki szakma iránti szeretet (pontosabban a műszaki problémák megoldásának igénye és szépsége) apámat figyelve ragadt rám, mindig is csodáltam, ahogy egy problémát szisztematikusan megoldott.

Talán trivialisásként szakközépiskolába jártam (szüleimnek az volt a véleménye, legyen a kezemben egy szakma), és így egy elektronikai műszerész végzettséggel is büszkélkedhetek. Egyetemre véletlenül kerültem, a szakközépiskolából mindenki a Kandóra ment, ezért valószínűleg én sem gondolkodtam volna a Műegyetemben, de nagy szerencsémre sikerült egy szakmai tanulmányi versenyen megcsípnem egy harmadik helyet, és ezzel már szabad volt az út (a tanulmányi verseny-sorozat előtt egészen biztos voltam benne, hogy benne leszek az országos tízben – ez kellett a felvételi nélküli bejutáshoz. Egyszerű volt kalkulálni: addig minden évben a suliból valaki bekerült az első tízbe, és a mi évfolyamunkon általában én voltam a legjobb a szakmai versenyeken. Ehhez képest a középdöntőből alig jutottam tovább: az eredményhirdetésen csak szórakoztunk, azt mondtuk, elég arra a csoportra odafigyelniük, aminél az elején olvassák a neveinket – ott még többen voltunk a sulinkból, és nagyon jónak gondoltuk magunkat... Aztán az egyik csoportnál arra figyeltünk fel, hogy 11-ediknek mondják az egyik évfolyamtársamat – mire felocsúdtunk, le is darálták a továbbjutó első 15-öt, amiben nem voltunk benne. És akkor bejelentették, hogy ebben a csoportban a 15. helyen holtversen alakult ki, ezért 16-an mennek tovább, és bemondták még utolsónak az én nevemet – jó lecke volt). A sulit mellett alapvetően a sport határozta meg a mindennapjaimat. Ahogy kisebbként rengeteget rúgtuk a labdát,

később, a középiskola alatt cselgáncsoztam – ez heti három-négy edzést is jelentett.

Hogyan teltek az egyetemi évek? Hogy ment az egyetem?

A „mi időnkben” (ez azért nem volt olyan régen, kb. 15 évvel ezelőtt) az egyetemre járás elég jelentős mértékben munka volt. Kevés embert vettek fel, szerintem nagyobb volt a presztízse a Műegyetemre járni, mint a mai időkben. Az akkori, még nem kredites rendszer miatt a kívülállók (barátok, család) is jobban tudták követni az eredményeket, ezért bizony hajtani kellett. Akkor még élt a tankörrendszer, ugyanaz a kb. 20 ember járt minden gyakorlatra és laborra – szorosabb kapcsolatok alakultak ki, és ezzel együtt megjelent a versenyszellem is. Talán ezek miatt az előadások, gyakorlatok után rendszeresen fent tanultunk a V2 tetején lévő Villamoskari Olvasóban – egyszerűen mindenki előtt kellemetlen lett volna nem jól teljesíteni... Ehhez hozzátehetjük, hogy a Villamosmérnöki Kar Híradástechnika szakán végeztem, ahol a tantárgyaink kb. másod-harmad évtől szinte kizárólag nagyon szorosan vett szaktárgyak voltak – nem nagyon volt olyan tárgy, amit kényszerből tanultunk. És hát az eredmények: én akkor dicséretnek vettem, amikor valaki az indexemet látva azt mondta, tipikus mérnöki eredmény: az első két évben rendre 3.5 és 4 közötti átlagaim voltak (korábbi szakközepesként, pl. összesen egy év fizikával a hátam mögött eléggé szenvedtem a Műegyetemi alapozó tárgyaktól), de ahogy megjelentek a szakmai tárgyak, egyre jobban éreztem a szakközepes tudásanyag előnyeit. Egyik kedvenc tárgyam, az elektronikus áramkörök Papp László tanár úr tartotta (ma már rektorhelyettes). Róla azt mesélték – nem tudom, okkal-e – hogy egyetemi éveim alatt színjátkozó is volt – mindenesetre remek orgánummal, érthetően, szépen adott elő – csak néhányunk szerint borzasztóan lassan. A korábbi gimnazisták

imádták... A lassú előadási ütem miatt azonban az anyaggal nem haladtunk, ezért – szerintünk elegáns megoldásként, bár lehet, hogy Papp tanár úr elfoglaltsága miatt – az évben néhány előadást a meghirdető tanszék egy adjunktusa, Vannai Nándor tartott. Ő nem finomkodott, és 90 perc alatt leadott akkora anyagmennyiséget, mint szokásosan három előadáson. Ezzel az időterv rendbe is lett téve, csakhát az ilyen előadásokat a nagy többség rettentően utálta és kevésbé értette. Ellentétben velük a néhány szakközepes múltú madár végre elemében érezhette magát.

Hogy befejezzem az eredményeim fejtegetését, az utolsó két évben rendre 4.5 feletti átlagaim voltak – jó érzés volt, bár emlékeim szerint irdatlan jelentőséget nem tulajdonítottam neki. Talán az eredmények megítélését segíti, hogy ivm egyetlen alkalommal sem volt (bár biztos lehetett volna, mert az azért előfordult, hogy a vizsgán a szépen – és szerintem értékesen - kidolgozott tételre a vizsgáztató csak ránézett, majd elkezdett az utolsó előadás anyagából kérdezgetni, ami finoman fogalmazva még „nem érett meg bennem” – ebből azért lehetett volna bukta, de a jóindulatából megúsztam egy négyessel).

A tanulás mellett „hobbiként” és önállósodási vágyból buszt vezettem a BKV-nál. Nem kértek komoly elkötelezettséget, és csak a „B” kategóriás jogsí elég volt a tanfolyamukhoz (évekkel később egy közúti ellenőrzésen a rendőrök

egy ideig nézegették a jogosítványomat, nem értették, miért maradt ki a „B” és a teljes „D” kategória közül a „C”...). Másodévesként úgy gondoltam, ha nem végzem el az egyetemet, ez is egy lehetséges szakma. Ráadásul laza volt a dolog, nagy volt a sofőrhiány, elég volt egy nappal korábban a garázsba beszólni, hogy mennék vezetni, és még válogathattam is a vonalak között. Ráadásul nem finomkodtak, simán voltak 10-11 órás műszakok – egy alkalommal is jó pénzt lehetett keresni.

Mivel már akkor is nagyon szerettem a dzseszt és a dixit, rendszeresen jártunk a Villamoskari koleszba, ahol minden csütörtökön Benkóék tartottak igazi klubbotkat – a hangulatra jellemző, hogy a legtöbb zenekari tag mellett ott állt a sör vagy a vörösbor, és ahogy az fogyott, egyre érdekesebb improvizációk jöttek elő...

Hogyan jött a tanítás?

Nem biztos, hogy illik erről így beszélni, de bizony először ez nekem csak egy állás volt. Még végzősként elkezdtem járni a Gépészmérnöki Kar Gazdasági mérnök szakára (kérdeztük, lehet-e: az akkori tanszékvezető, Kövesi tanár úr morfondírozott: „nem nagyon volt ilyenre még példa – bár ha jól belegondolok, magam is így végeztem. Akkor lehet?”). Ezt mindenképpen szerettem volna befejezni, ezért nyugodt, az egyetemhez közeli állást kerestem – kapóra jött a Közlekedésautomatikai Tanszék álláshirdetése. Szerencsésen egymásra találtunk az akkori tanszékvezetővel, Kurutz tanár úrral, aki örült, hogy kap egy villamosmérnököt, és felvett. A pálya szépségét egyébként rögtön megtapasztaltam, mert a július eleji kezdés után mehettem is két hónap szabadságra...

Szóval először átmeneti időszaknak gondoltam (főleg a fizetés ismeretében: az akkori ipari kezdőfizetés 50-60 ezer forint volt, míg én 16-ot kaptam), de a jó tanszéki légkör és a beinduló szakmai feladatok (külső ipari munkák) megfogtak. Bevettek vasúti és nukleáris témájú munkába, úgy érezhettem, komoly és színvonalas tevékenységet végzek. A

paksi Atomerőműnek dolgozva jó néhányszor eljutottam külföldre, egy alkalommal két hónapig kint dolgoztunk, ezek komoly szakmai és emberi tapasztalatokat adó idők voltak. Ráadásul rájöttem, hogy nem zavar a tanítás: szívesen adok át tudást (mára már ott tartok, hogy sok ártatlan hétköznapi szituációt is túlmagyarázok, annyira bennem van az igény arra, hogy a másik teljesen megértsen valamit – ez az egyetemen kívül azért sokszor nem igény).

Milyen tárgyak keretében találkozhatunk Önnel?

Az általam felállított fontossági sorrendben: Telekommunikáció (a híradástechnikus villamosmérnök énem... ráadásul ez egy teljesen saját tárgycsoport), Nagybiztonságú rendszerek (gyakorlat, talán a legkomolyabb szakmai), Számítástechnikai berendezések (gyakorlat, ebben az a jó, hogy a 8051 programozás nem csak oktatási feladat, hanem pénzkereset is), Elektrotechnika (gyakorlat, még leginkább ez a klasszikus oktatás, merthogy alaptárgy, alapismeretekkel – itt a legfontosabb a jó oktatási módszerek alkalmazása, nehéz az érdeklődést felkelteni és a figyelmet fenntartani...)

Pár szó a családjáról?

Párommal még utolsó éves egyetemistaként ismerkedtem meg. Jelenleg harmadik közös lakásunkat lakjuk, és most már a szerelem mellett egy húsz éves futamidejű kölcsön is összeköt minket – nagy kérdés, hogy melyik ér véget előbb.

Mit csinál szívesen szabadidejében?

Hobbik és barátok – esetleg összekapcsolva.

Hobbik:

Gyűjtögetés (ősember??) – jelenleg régi egyetemi leckekönyvek és oklevelek (bár néhány hallgatóm szép hosszú leckekönyve is felkeltette már a gyűjtői érdeklődésemet, de van olyan ötvenes évekbéli orvosegyetemi leckekönyvem, ahol a tulajdonosa csak miniszteri engedélyű szigorlaton ment át...), illetve régi ipari vezérlőórak és faliórak. Nagyon

szeretek bolhapiacra járni, pl. az Ecsereire, de szívesen böngészem az internetes árveréseket is, az e-bay-en keresztül vettem már faliórát Németországból vagy zsebórát az USA-ból.

Növények, leginkább kaktuszok – az előző társasházi lakásunk erkélyén valódi kis kaktuszházat csináltam téli fűtéssel, merthogy ezek a növények télen úgy 10 fok körül érzik jól magukat – gyönyörűen virágoztak nyáron, szerettem. Most átmeneti időszak van, nincs növényház, bár a terveimben megint szerepel egy, a jelenlegi kertés házunk erre nagyobb lehetőségeket biztosít.

Macskák: ez nem tudom, hobbi-e, mindenesetre a mindennapjaimnak már egy ideje része néhány macska – még a társasházi lakásunkba fogadtunk be egy öreg kidobott jószágot, Pongó cicát, aki aztán (gondolom, most már örökre) megszerettette velünk az egész fajt. Jelenleg egy benti és két kinti macskánk van, de tavaly csúcsban kilenc macska járt hozzánk rendszeresen étkezni (és e mellett borzadva gondolok azokra a hírekre, amikor valakit holtan az ötven macskája társaságában találnak...)

És a sport: mára leginkább az úszás és a túra – az úszás kényszer, nem szeretem, viszont a szauna kellemes melege kárpótol – az utóbbit viszont nagyon klasszul lehet csinálni társaságban.

Egyébként borzasztóan szeretek a kertben ücsörögni néhány haverral, és egy-két üveg sör mellett valami jó kis pörköltet főzögetni bográcsban.

Mit üzen a diákoknak?

A legtöbb üzenet, amit eddig kaptam, félreérthető volt, de azért próbáljuk meg: Az üzenet: igényesség. Igényesség a munkában és az élet bármely területén: egy feladatot, amit amúgy is el kell végezni, nem sokkal nagyobb munka jól elvégezni, mint rosszul, és a csekély többletbefektetés később biztosan megtérül – és ez nem csak egy laborjegyzőkönyvre igaz, de akár az emberi kapcsolatokra is.

Melinda

Karunk 55 éves

Az idei évben számos fontos történelmi esemény éli jubileumát, melyek közül számunkra talán legkiemelkedőbb a közlekedésmérnöki képzés megindulása hazánkban. Rövid történelmi áttekintésünkben ismertetőt adunk karunk múltjának fontosabb állomásairól, valamint a kari élethez szorosan kapcsolódó kollégiumokról.

1951-ben, Szeged városában kezdődött meg a közlekedésmérnök-képzés, a Közlekedés és Postaügyi Minisztérium irányításával. **Közlekedési Műszaki Egyetem** (KME) nevet kapta az intézmény, mely kezdeti elképzelésként a közúti-, vasúti-, vízi- és légi közlekedés területét volt hivatott ellátni szakemberekkel. Az oktatást ekkor még 16 oktató végezte, néhány óraadó közreműködésével. Első lépésben a vasútépítési és vasúti üzemeltetési szakok indultak el. A következő évben az egyetem Szolnokra költözött, 1953-ban pedig leválasztották róla az Út- és Vasútépítési szakokat, a budapesti Építőipari Műszaki Egyetem (ÉME) Építőmérnöki Karára helyezve át azokat. Ezzel egyidejűleg alakult meg Szolnokon a gépjármű üzemeltetési szak.

1956-ban indult meg a KME Budapestre költöztetése. Ezzel egyidőben az ÉME és a KME egyesítésével megalakult az **Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem**, ezen belül a **Közlekedési Üzemeltetési Kar** vált a korábbi KME utódjává, és a mai Közlekedésmérnöki Kar közvetlen elődjévé. Helyszíne rövid ideig az egyetem központi épülete volt, ezt követően közel húsz évre a Kinizsi utcai volt Református Gimnázium épületében kapott helyet.

A kar vidéki hallgatói ekkoriban két helyen kaptak helyet: a lánykollégium a Mária utcában, a fiúkollégium pedig a Szentkirályi utcában volt.

1967-ben került sor a BME és az ÉKME egyesítésére, mely intézmény így felvette **Budapesti Műszaki Egyetem** nevet. Kialakult a kar végleges arculata, ebben az időben három szakot kínálva a leendő mérnököknek; közlekedési-, járműgépész- és gépesítési szakok indultak. Közlekedési szakon vasút és autóközlekedési ágazatok, járműgépész szakon autó- és vasúti gépész (1985-től repülőgépész, 1988-tól hajóépítő gépész) ágazatok, míg a gépesítési szakon építő-

és anyagmozgatási ágazatok működtek. 1976. és 1990. között a hajózási és hajóépítő gépész szakokon hároméves főiskolai szintű üzemeltetési mérnök képzés is folyt. A kar oktatási és kutatási tevékenységét ekkor az Aero- és Termotechnika, Építő- és anyagmozgató gépek, Gépelemek, Gépipari technológia, Gépjárművek, Közlekedésautomatikai, Közlekedésüzemi, Közlekedésgazdasági, Matematika, Mechanika és a Vasúti járművek tanszék végezte.

1967-től a vidéki hallgatók egységesen a **Mária utca 7.** szám alatti kollégiumban kaptak szálláslehetőséget.

1979-ben felépült a Járműgépész (J) épület, majd 1984-ben a Z épület. Ezzel a kar teljes egészében csatlakozott az egyetem épületegyütteséhez.

Eközben, 1981-ben a kar kollégiuma a Mária utcából a Bartók Béla út 17. szám alá, mai helyére költözött. Az akkor még Landler Jenő nevet viselő épület korábban is kollégiumként működött, a második világháború előtt a Budai Szent Imre Kollégium, utána a Vásárhelyi Pál Népi Kollégium (később Diákotthon) nevet

viselte, ma ez a **Baross Gábor Kollégium**.

1978-ban a Kar valamennyi szakának tanterve korszerűsítésre került; a közlekedési szak hallgatói közlekedésmérnöki, míg a járműgépész és a gépesítési szakok hallgatói gépésmérnöki diplomával fejezték be tanulmányaikat. Ez egészen az új, moduláris tanterv 1991-es bevezetéséig érvényben maradt. Az átfogó tantervi reform előkészítését 1986-ban kezdték meg. Ezt követően két szakon folyt a mérnökképzés, így a közlekedésmérnöki valamint a gépésmérnöki szakon. 1993-ban az Egyetem Tanácsának jóváhagyásával megindult a **kredit rendszerű képzés** a karon. 1985. óta a kari tantervben szereplő valamennyi tárgy angol nyelven is hallgatható. 1992-ben kapcsolódott a kar a francia nyelvű, majd 1994-ben a német nyelvű részképzésbe. 1993-ban került sor a nappali doktori képzés beindítására a karon.

A 2005-ben elfogadott felsőoktatási törvénykönyv előírásaihoz igazodva 2006 szeptemberében megindul a karon a **lineáris kétlépcsős mérnökképzés**. Ennek első lépcsőjében a Közlekedésmérnöki BSc szakon három szakirányon folyik a mérnökképzés, mely szakirányok (közlekedési folyamatok, járműtechnika, logisztika) erősen kapcsolódnak a kar korábbi képzési profiljához. A második képzési ciklusban 3 MSc szak közül választhatnak a hallgatók; Közlekedésmérnöki, Logisztikai mérnöki és Járműmérnöki mesterszakok indulnak. A kar jelenleg az Építőgépek, Anyagmozgatógépek és Üzemi Logisztika, a Járműelemek és Hajtások, a Járműgyártás és -javítás, a Gépjárművek, a Járműváz- és könnyűszerkezetek, a Közlekedésautomatikai, a Közlekedésgazdasági, a Közlekedésüzemi, a Repülőgépek és Hajók valamint a Vasúti Járművek Tanszék oktatási tevékenysége alatt működik.

Gábor

Villanyfényes forever! - avagy Van élet a 'D' teszi után -

Mintha csak tegnap lett volna, amikor még zsenge elsőként az első tesziórára készültem jó pár társammal együtt. Magabiztosan léptem be a K épület II.számú tornatermébe, aminek létezéséről addig nem is tudtam, és melynek emléke ma már elég halványan él az emlékezetemben. Számomra nem volt kérdés, hogy ott melyik kis csoportosuláshoz csatlakozzak. Így következő héten azidőtájt már a BEAC sporttelepen kergettem a labdát a Bogdánffy úton. Mivel a félévek során összeállt egy jó kis társaság, hamarosan kitaláltuk, hogy jó lenne elindulni egy bajnokságon is. Így aztán a 3. félévünk során bekapcsolódtunk az Iron Hook küzdelmeibe, de ez csak a kezdet volt...

Február elején bedobta valaki az ötletet, hogy indulni kéne a Műegyetemi Villanyfényes Bajnokságon. Persze mindenki támogatta az indítványt. Beszerveztük még egy-két barátunkat, és máris összeülhetett az alapító ülés (amely kissé kényelmetlen volt, hisz az E épület kis háromlábú székei kölcsönözték a komfortérzetet.) A legfontosabb napirendi pont persze a nevezési lap kitöltése volt, amelynek csak egy pontjával akadt gondunk: „Csapatnév.” Hát igen... Lokomotív Köménymag. A nevünk hosszas, ámde majdnem eredménytelen kutatómunka eredménye lett, melynek során rengeteg variációt érintettük a különböző laposra koptatott sablonoktól kezdve, a legmélyebb szakmai kifejezéseken át, a kevésbé irodalmi kín-rímekig. Lehet, hogy bármelyik jobb lett volna, hisz az eredmény olyan lesújtó, mint egy Mérnöki fizika vizsga eredményhirdetése.

A pályán szerencsére már kisebb gondokba ütköztünk, a kiesés egy percig sem fenyegetett bennünket (már csak azért sem, mert először a negyedosztályba lehet csak nevezni). Tisztesen helytálltunk, a középmezőnyben végeztünk, és persze mindvégig jól éreztük magunkat. Hiányérzetet talán csak a szurkolótáborunk létszáma kelthetett, de már dolgozunk a helyzet javításán... Legalábbis próbálunk közönségcsalogatóbban játszani, több-kevesebb sikerrel. (A csapatsál és a kis zászló még odébb van:-)) Nyáron mindenki maximális lelkesedéssel készült az új szezonra, az alapozás főleg a foci VB megtekintéséből állt. Szeptemberben pedig 120%-kal több edzést tartottunk (természetesen a HaBárban), csak csapatépítés végett. A lelkesedésünk töretlen, a célunk pedig csak az, hogy a félév során (legalább) 11 alkalommal focizzunk egy jót.

Az őszi szezon már elkezdődött, a kocka pörög, a labda gömbölyű. A guruló játékszerbe idén sem fejelünk, ez alapszabály, csakúgy, mint a sárga vonal. Aki nem tudja miről beszélek, olvassa el az Őz a csodák csodáját, vagy inkább nevezzen jövő februárban a Villanyfényes Bajnokságra!

Fretz

További információk a Villanyfényesről: <http://bmefoci.bme.hu>

Erich Maria Remarque: A Diadalív árnyékában

A szívünkben valahogy együtt élünk romantikus csökevényekkel. Most nem egy „Elfújta a szél” kaliberű igényszintre gondolok, valamivel szerényebbekre (vegyük szegény *Baradlay Eugént*). Aztán persze bennünk rejtőzik „az állat” is: vergődünk ösztönök és lelkiismeret-furdalás között. Persze másképp ítélni lehetjük el, és másmiért övezhetjük dicsfényel magunkat, de mi van, ha ugyanaz a bűn és a bűnhődés? „Nem veszi észre, hogy maga, a hitével együtt, mennyivel türelmetlenebb irántam, mint én, eltévelyedett, hitetlen, maga iránt?”

1938-39 körül vagyunk, Párizsban. Ravic doktor (ez már a harmadik álneve)

illegális menekült, aki egy német koncentrációs táborból szökött meg, és papírok nélkül tartózkodik Franciaországban. Sok ezer sorstársával együtt próbál eltűnni a nagyváros forgatagában. Volt neves sebész – itt már csak feketén operálhat. Az egzisztencia támasza nélkül, a kiállt kínzások után megmaradni „civilizáltnak”, emberinek; méltósággal élni olyan körülmények közt, ahol minden tényező bizonytalan... Most profán leszek, de az egész azt sugallja, mint a megrázott golyóbis, amiben örvényleni kezdenek a hópelyhek, elhomályosítva a tájat, épületet, embereket, amit magába foglal, mindent nehéz átlátni, és így nehéz mozgatórugókat találni az (értelmes) élethez is.

Remarque ugyanígy látatja Párizst: szállodák, polgári otthonok, bordélyházak, éttermek, estélyek és utcák mozaikjait, „hópelyheket” hívja segítségül elhomályosítani olyan erkölcsi-emberi értékeket, mint becsület, szerelem, barátság, hősiesség - és nem sorolnám tovább. Az élet, a nagy és nyomorúságos varázsló, folyton fordít egyet köpenyén, és Hitler árnyékában nem szolgáltat(hat) totális igazságot, csak részletekben dolgozik („illegálisan”). A torkomat szorongató szomorúságot (vágat?) csak egy pohár calvados¹ reménye oldhatná meg a végén.

Oriza T

¹ Normandiai almapálinka

Rázva vagy keverve?

Ebben a hónapban a koktélokat egyetlen alapítal, a vermouth, illetve közelebből a száraz Martini köré szervezzük. Ezt az élénk, kellemes ízű frissítőt most longdrink formájában szervírozzuk. A mindkét nem számára élvezhető, könnyed aromákban remélhetőleg ti is kedveteket lelitek.

Vermouth Tonic

4 cl vermut száraz
1 cl vermut rosso
feltöltéshez tonik
1 teáskanál citromlé

Elkeverjük a longdrinkes pohárban a vermutot és citromlevet a jégkockákkal. Feltöltjük tonikkal, és kissé megkeverjük. A citromszeletet a pohár szélére tűzzük. Klasszikus frissítő, három alapítal – a keserűt, az édest, és a savanyút – egyesít.

Bitter Sweet Coctail

4 csepp Angostura Bitter
3 cl vermut rosso
3 cl vermut száraz
4 csepp orange bitter

Az alapanyagokat tört jéggel együtt turmixgépben alacsony fokozaton összekeverjük, majd a hűtött longdrinkes pohárba öntjük, feltöltjük ásványvízzel, és citromszelettel díszítve szervírozzuk. Keserédes kísérője egy könnyed beszélgetésnek.

Profi

8 cl pezsgő száraz
4 cl Campari
2,5 cl vermut száraz
5 cl narancslé

Rázzuk össze a shakerben a Campari-t, a vermutot és a narancslevet a jéggel, és szűrjük át a pohárba. Töltsük fel pezsgővel. Tűzzük a narancsszeletet a

pohár szélére. Kellemes pezsgős koktél, kissé nyers ízvilággal.

Blue Srash

3 cl gin
3 csepp Angostura Bitter
2 cl Curacao Blue
1 cl vermut száraz
feltöltéshez pezsgő száraz
2 cl limelé

Az előkészített keverőpohárba öntjük az alapanyagokat és jégkockákkal elkeverjük, majd a hűtött pezsgős kehelybe szűrjük. Hideg száraz pezsgővel felöntve szervírozzuk. Ez az ital elsősorban hölgyeknek ajánlott.

András

Szolid árakkal, Italkülönlegességekkel, Folyamatos akciókkal

Csocsóval, Koktélbárral, Várunk benneteket szeretettel

Vasárnaptól Csütörtökig 19:00 - 2:00-ig

Elérhetőségek:

(06/1) 463-29-03 06/20 317-69-04

www.habar.hu

HaBár

Szórakoztató és Élmenycentrum

Baross Gábor Kollégium XI., Bartók Béla út 17.

Majd a „Budai”!

Üdvözlét minden éhes Olvasónak! Eddig a Közírben minden hónapban olyan receptet közöltünk, ami más valakinek a találmánya volt. Olyan ételeket készítettünk, amiket már valaki kipróbált, és előre tudtuk, hogy mi fog vállalkozásunkból – jó esetben - kistülni... Azonban elérkezik az idő minden „albis” vagy „kolis” diák életében, amikor már unja a konzerveket és az összes olyan ételt, amit el tud készíteni. A menza messze van, a szakácskönyvben pedig olyan hozzávalókat emlegetnek, amikért a város másik végébe kellene utazni...

Fejében nagy gondolatok kavarnak, a konyhaszekrény felé néz... -Vajon mit rejt? – gondolja, s mélyet szippant a levegőbe... A vihar előtti csend...

Mi van itthon? – tettük fel a kérdést mi is magunknak... Az első lépés főzészor az alapanyagok felkutatása. Ezzel azonban kevés szakácskönyv foglalkozik. Nem árt a szoba minden szegletét átkutatni, hátha akad rég feledésbe merült májkrém, vagy anyuka megszáradt süteménye, amit még fel lehet támasztani kekszgyölyő formájában... A bátrabbak túllépnek a szoba határain, és szomszédoknál, folyosó végén, erdőben, stb. vadásznak maguknak hozzávalókat. Mi a polcon találtunk fél csomag lisztet, olajat, majd egy kiló asztali sót, a hűtőben fél konzerv mozdulatlan melegszendvics-krémet, és falusi tyúktojást. Volt továbbá az asztal fiókjában 3-4 fej hagyma is, bár az lehet, hogy még az előző lakóké volt...

Miután felmérjük a terepet, nagyon fontos, hogy ne együk meg nyersen a hozzávalókat, mert azért az igénytelen lenne... Gondoljuk át, hogy mit készíthetnénk a lehető legtöbb anyag felhasználásával... Minél több mindent teszünk az ételbe, annál laktatóbb lesz, és esetünkben ez az elsődleges szempont. Annyi biztos, hogy a hagymát majd megpirítjuk olajon – ez majdnem mindig bejön, ha így kezdjük, abból akár még marhalábszár pörkölt is lehet(ne). Én itt elgondolkoztam, hogy milyen ételt ismerek, amiben ezek az alapanyagok vannak. Sem a muffinban, sem a lecsóban nem bízhattam... Elhatároztam hát, hogy összekeverek mindent egy tálban, hátha mégis marhapörkölt lesz...

Szerencsém volt, mert ugye, a tojás

hőre keményedő anyag, tehát az elvileg összefogja a masszát. A végleges recept emlékeim szerint úgy szól, hogy „Végy egy tálat, üsd bele az összes tojásodat, aztán tegyél bele jó sok lisztet; öntsd folyamatosan, amíg olyan állaga nem lesz, mint a csiríznek. Utána sózd meg, de csináj! Keverd hozzá a pirított hagymát, majd adj hozzá fél konzerv egyhetes, mexikói melegszenya-krémet, s ha ezután nem lenne elég ragacos, bolondítsd csapvízzel a tésztát”.

Nos, ekkorra már teljesen elment az étvágyam, de gondoltam, ha már ilyen szenvedéllyel újítom a magyar konyhát, egye-fene, kisütöm olajban a kis tésztagombócokat, amiknek rögtön nevet is adtam: „csodapimpő”. Két kanál segítségével lehet a legszebb csodapimpőket formázni, majd biztonságosan beleejteni a forró olajba. Kicsit szét lehet tapogatni, hogy vékonyak legyenek és átsüljenek. Kezdő szakácsként csak arra kell figyelni, hogy ne maradjon nyers semmi, az íz másodlagos szempont.

Kisültek a csodapimpők, visszatért az étvágyam, hisz egészen impozáns látvány volt a rakás újfajta étel... Kép sajnós nem készült róla, de úgy sem a külső a fontos. Az ízvilágát sem tudnám pontosan leírni, a mexikói hatás és a hagymás-magyaros rántotta-beütés együttesen alkotják a pimpő jellegzetes bukéját. Csak ajánlani tudom mindenkinek...

A lényeg a lényeg, ne féljünk kísérletezni, hisz mindnyájan budaiak vagyunk.

Sok szerencsét!

Dani

PUNNY

MOST FELMEGYUNK
A DÖMBRÁRA, HOGY KI-
PRÓBÁLJUK AZ ÚJ
SŐRSZÁNKÓT,
AMILHEZ MÉG
HO SEM KELLI!

Ény Jaki

**A KÖZLEKKARI
HALLGATÓI
ÖNKORMÁNYZAT
PÁRTSEMLEGES,
NEM ORSZÁGOS,
NEM LEGKEDVELTEBB,
NEM NAPILAPJA**

**Szerkesztőség:
1114 BUDAPEST,
BARTÓK BÉLA ÚT 17.
FSZ. 8-9.
TEL/FAX.: 1/463-3780
E-mail:
kozhir@kozlekkar.hu
www.kozlekkar.hu/kozhir**

Felelős kiadó
Telek Zoltán
HÖK elnök

Felelős szerkesztő
Radok Edina

Főszerkesztő
Pölczman Beszerveztek Balázs

Tördelőszerkesztők
Hukics Masemalszom István
Molnár Virrasztunk András

Olvasószerkesztők
Őri Sudokumániás Anett
Tóth Haggyatokmárolvasni Csilla

Írták
Bán Elsőleszazelső Vera
Bozzay Aktív pihenek Melinda
Benkő Mélyrekutatok Gábor
Dér Csodapimpő Dániel
Dorotovics Csakbesegíték Judit
Farkas Bálint
Fiskál Végrenovember Szandra
Felföldi Hűdeponosvagyok Péter
Hadzsi Ákos
Kovács Bekerülacikkem? Frigyes
Molnár Végrekoliban András
Őri Logisztika4ever Anett

Rajzolta
Miczki Júlia

Válóperes tárgyaláson az asszony ügyvédje felteszi a kérdést a férjnek:
- Elmondaná, mi a válóok?
- Kérem, én teherautósofőr vagyok. Egész héten az országot járom. Egyik szombaton, mikor hazamentem, ágybabújtunk a feleségemmel. Kis idő múlva hallottam, hogy átkopog a falon az öregasszony a szomszédból: "Nem hagynák abba ezt a lármát legalább hétvégén?"

Mama hazajön az orvostól, a papa megkérdezi:

- Mit mondott az orvos?
- Azt, hogy ötszáz.
- És mi a bajod?
- Hogy csak háromszázam volt.
- És mit írt fel?
- Hogy vigyek még kétszázat.

Egy férfi bemegy a patikába, és mutatja az egyik kezét. A patikus megkérdezi:

- Kézkrém?
- Erre az ember:
- Nem, öt darab Viagra, öt nővel lesz ma dolgom!
- Másnap megint bemegy a férfi és ismét felrakja a kezét. A patikus ránéz:
- Tudom, öt Viagra.
- Erre a férfi:
- Nem, kézkrém. Egyik se jött el.

- Képzeld, elvesztettem a szüzességemet!
- Pénzért vagy szerelemből?
- Szerintem szerelemből. Mert hát mit kapsz ma egy ezresért...!?

Két hangya egy-egy morzsát tol az úton. Arra megy az elefánt, odaszól neki az egyik hangya:

- Fogadjunk, hogy nem tudod feltenni a fejedre ezt a morzsát!
- Az elefánt felrakja, mire odaszól neki a másik hangya:
- De fogadjunk, hogy nem tudsz ráállni erre a másik morzsára!
- Az elefánt rááll, mire a két hangya fetrengve a röhögéstől:
- Vazze, mekkora szendvics!

Kolozsváron János és Pista kocsmázni mennek. Futva közeleg feléjük egy úr:
- Legyenek szívesek, mondják meg, hol van az állomás. - kérdi románul. Mire János:

- Mi nem tudni.
- Az úr továbbszalad, Pista pedig megkérdi:
- Te János, miért nem mondtad meg, hogy hol van az állomás? Lekési az az ember a vonatot!
- Hagyd csak! Azt mondják, hogy már 2000 éve itt vannak, tudhatnák, hogy hol van az állomás!

A fiatal jegyespár éppen az esküvőjük előtti napon szenved autóbalesetet. Mindketten meghalnak és felkerülnek Szent Péter színe elé. Ott aztán megkérdezik, hogy lehetséges lenne-e, hogy összeházasodjanak a Mennországban?

- Jól van, várjatok itt, gondolkodjatok el azon, tényleg szeretnétek-e házastársak lenni. Nemsokára visszajövök, ha még akkor is szeretitek egymást, akkor nem bánom.
- Eltelik hat hónap, majd Szent Péter megjelenik egy pappal az oldalán:
- Na, gyermekeim, hogyan döntöttetek?
- Még mindig szeretjük egymást, és szeretnénk összeházasodni - mondja a fiú. De azt azért megkérdezném, ha mégsem sikerül a házasság, elválhatunk?
- Az lehetetlen - mondja Szent Péter. Hat hónapba telt, mire találtam itt fent egy papot. Mit gondolsz, mikorra találnék egy ügyvédet?

Egyik barát kérdezi a másikat:

- Ma vettem ezt a lovat. Szerinted versenyezhetnék vele?
- A válasz:
- Igen. Sőt, amilyen gebe, még le is győznéd!

- Miért ugrik le a szőke nő a hídról a folyóba?

- ???
- Mert fél attól, hogy belelökik!

**KÉSZÜLT:
AZ EGYETEMI HALLGATÓI KÉPVISELET TÁMOGATÁSÁVAL
A MISZ KHT. DIGITÁLIS STÚDIÓJÁBAN
(Tel.: 463-4153, email: www.miszkht.hu)
600 PÉLDÁNYBAN**